Pregaria.cat

Entrada

Fas pregària o la pregària et fa a tu?

No és un senzill joc de paraules. Mes aviat, un tema de fons. És cert que fem pregària; doncs, estem en un lloc, intentem fer silenci interior, reflexionem, contemplem la Paraula, demanem... Cert.

Hi ha, però, una altra dimensió. A la pregària ens relacionem amb Déu. En fe nua... en la fe acompanyada de consol i de pau, d'harmonia,..... i sovint en la fe que dóna pas a l'experiència vital de l'Altre. *Ell* sembla que creix i *jo* em sento cada vegada més acollit i estimat.

Des d'aquesta dimensió és quan ens adonem que més que fer pregària, la pregària ens fa a nosaltres.

La pregària ens *potencia* algunes dimensions essencials que generalment podem tenir mig adormides: interioritat, concentració, control de la ment, recolliment, harmonia cos i esperit.... Dimensions que ens ajuden a desenvolupar la nostra persona en àmbits interiors fonamentals per viure de debò.

La pregària ens *purifica.* Surt el que estava mig amagat. Emergeixen la limitació, les dependències, els defectes, el mal ús de la nostra llibertat i els pecats. Potser a vegades fugim de la pregària perquè ens fa por trobar-nos amb nosaltres mateixos. I no som conscients del gran benefici que representa aquesta purificació.

La pregària ens *relaciona*. Desperta el sentit de l'altre, dels altres, de la natura, i sempre, quan preguem de veritat, de l'Altre. La relació amb Déu és la font de totes les relacions en allò que tenen de més positiu, amor, escolta, donació, desinterès.

La pregària ens va fent cada cop més oberts a l'estimació. La rebem d'Ell, per la Paraula i la Presència. De fet és l'amor el secret de viure, desenvolupant l'interior del cor. Qui es relaciona i es relacionat amb Déu Amor va descobrint amor i es va fent capaç de servir i estimar en tot.

Quan preguem s'està realitzant una transformació, mai acabada, que és potser la millor aventura, que repercuteix en la forma de viure, se sentir, d'actuar i de valorar. Per tot plegat és la pregària la que ens fa a nosaltres i no tant nosaltres que la fem. Déu ens ha estimat primer.... deixem-lo fer.

Jesús Renau sj